

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 335/2019
15.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против туженог „Жито Бачка“ ДОО из Куле, чији је пуномоћник Срђан Килибарда адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 996/18 од 27.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 996/18 од 27.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 996/18 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу - Судска јединица у Кули П1 389/2016 од 08.09.2017. године, ставом првим и другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да исплати тужиоцу накнаду материјалне штете по основу изгубљене зараде у износу од 2.149.933,82 динара са законском затезном каматом обрачунатом на износ од 1.384.164,86 динара од 25.06.2017. године до исплате, у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да исплати законску затезну камату на износ од 765.768,96 динара од 25.06.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да надокнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 540.756,35 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 996/18 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење садржано у пресуди Основног суда у Врбасу - Судска јединица у Кули П1 389/16 од 08.09.2017. године и одбијен захтев којим је тражено да се обавезе тужени да надокнади тужиоцу трошкове спора преко износа од 383.540,00 динара са припадајућом затезном каматом. Ставом другим изреке, у осталом одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права (посебна ревизија).

Посебна ревизија је дозвољена због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености ове ревизије одлучује Врховни касациони, суд ценећи испуњеност услова предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би из тих разлога требало размотрити одлучивањем о ревизији туженог. Не постоји ни потреба уједначавања судске праксе јер уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде којима је на другачији начин пресуђено у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима.

Посебна ревизија туженог своди се на питање примене материјалног права садржаног у члану 191. став 1-3. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05 ... 32/13), важећег у време када је тужилац стекао право на накнаду штете због незаконитог престанка радног односа. Наведеном одредбом предвиђено је право запосленог, којем је радни однос престао без правног основа, на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду, умањене за износ његових евентуалних прихода које је остварио по основу рада по престанку радног односа.

По становишту Врховног касационог суда означена одредба је јасна и не захтева тумачење. У конкретном случају, код утврђених чињеница да је тужилац, обављањем предузетничке делатности, остваривао исте приходе и пре престанка радног односа - поред зараде у радном односу, за исте се не умањује његова зарада коју би остварио у периоду од престанка радног односа до враћања на рад јер би то било у супротности са логиком одштетног права да се накнадом штете имовина оштећеног доводи у стање пре настанка штете. Наводима ревизије да се, на основу чињенице да је пореска основица предузетничке радње тужиоца била иста, не може утврдити чињеница да су његови приходи из предузетничке делатности били исти пре и после престанка радног односа оспорава се утврђено чињенично стање, што није законски разлог за посебну ревизију.

Сходно изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У спору о новчаним потраживањима која проистичу из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се као у имовинскоправним споровима, према вредности предмета спора побијаног дела. Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 08.10.2013. године, а преиначена 07.07.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) износи 1.384.164,86 динара и очигледно је нижа од ревизијског цензуса, због чега ревизија туженог није дозвољена.

Из ових разлога, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић